

Sygn. akt IX U 15/22

Uzasadnienie co do punktu II wyroku z 29 stycznia 2024r. oddalającego odwołanie w części dotyczącej wskazania co do konieczności opieki osób trzecich w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji

Orzeczeniem z 24 listopada 2021r. znak ON. (...)1. (...)2021.AR Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. uchylił w całości orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z 23 września 2021r. znak (...). (...)680.2021.PJ zaliczające M. R. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w okresie od 3 września 2021r. do 30 września 2023r. z powodu przyczyny o symbolu 12 -C i nie zaliczył wymienionego do osób niepełnosprawnych. Rozpoznanie sprawy przez Wojewódzki Zespół nastąpiło wskutek odwołania, w którym M. R. kwestionował orzeczenie (...) w części, w której ten orzekł, iż niepełnosprawnego nie dotyczy wskazanie co do konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji (orzeczenia - k. 92, 69 akt Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., zwanych dalej aktami organu)

M. R. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu domagając się zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ze wskazaniem o konieczności zapewnienia opieki w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. (k. 4 – 10)

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o oddalenie odwołania. (k. 12 - 13).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. R. urodził się (...)

Niesporne, nadto odpis skrócony aktu urodzenia – k. 26 akt organu

Wnoszący odwołanie cierpi na całościowe zaburzenia rozwojowe.

Dowód: opinia biegłego psychiatry B. B. – k.41 – 47, 72 – 85, dokumentacja medyczna małoletniego – k. 2, 3, 10, 7, 36, 47 – 51, 53, 54 akt organu, opinie – k. 20 – 22 akt organu, orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego – k. 23 – 24, 37 – 38, 44 - 46 akt organu, indywidualny program edukacyjno – terapeutyczny – k. 73 – 80 akt organu

Z powodu tych zaburzeń był w okresie 2 września 2005r. - 2 września 2021r. zaliczony do osób niepełnosprawnych, w tym od 11 marca 2015r. ze wskazaniem o konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Niesporne, nadto orzeczenia o niepełnosprawności – k.12, 17, 41 akt organu

U M. R. po ukończeniu 16 roku życia dominują w obrazie klinicznym zaburzenia komunikacji, niska wrażliwość na frustrację, deficytu uwagi, niska dojrzałość psychospołeczna, zachowania gwałtowane i agresywne. Intelpekt plasuje się na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim.

Stan zdrowia wnoszącego odwołanie powoduje umiarkowany stopień niepełnosprawności. M. R. wymaga odpowiednich oddziaływań wychowawczych i terapeutycznych oraz wsparcia w codziennym funkcjonowaniu, nie jest natomiast niezdolny do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych, a tym samym do samodzielnej egzystencji.

Dowód: opinia biegłego z zakresu psychiatrii B. B. – k. 41 – 47, 72 -85, orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego – k. 44 - 46 akt organu, indywidualny program edukacyjno – terapeutyczny – k. 73 – 80 akt organu

Sąd zważył, co następuje.

Inaczej aniżeli odnośnie stopnia niepełnosprawności odwołanie w części dotyczącej wskazania co do wymogu stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji podlegało oddaleniu.

Zdaniem sądu bowiem przedmiotowe wskazanie nie dotyczy w ogóle osób powyżej 16 roku życia i nie powinno być wobec nich określane ani pozytywnie ani negatywnie niezależnie od ustalonego stopnia ich niepełnosprawności.

Inna praktyka zespołów orzekających o niepełnosprawności powoduje także w postępowaniach sądowych rozstrzygnięcie pozytywne co do omawianego wskazania, jednakże jest ono możliwe i celowe tylko w przypadku ustalenia znacznego stopnia niepełnosprawności. Gdy bowiem organ wskazuje, że adresat orzeczenia nie wymaga opieki lub pomocy określonej we wskazaniu, to przy sądowej modyfikacji orzeczenia polegającej na zaliczeniu danej osoby do znacznego stopnia niepełnosprawności powstaje sprzeczność między ustalonym ostatecznie stopniem, a wymienionym wskazaniem. Rodzi to konieczność modyfikacji także tego ostatniego, poprzez ustalenie, że wnoszący odwołanie opieki lub pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji wymaga. Jej zaniechanie mogłoby niekorzystnie rzutować na realizację uprawnień warunkowanych niepełnosprawnością rodząc konieczność występowania przez niepełnosprawnego o wykładnię orzeczenia.

Omawiane wskazanie, podobnie jak wskazanie o konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, zostały wprowadzone na potrzeby orzekania o niepełnosprawności osób do 16 roku życia. Są one powiązane z przesłankami świadczenia pielęgnacyjnego określonymi w art. 17 ustawy z dnia 28 listopada 2013r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. 2023.380), niezależnie od jego kolejnych nowelizacji. Wskazany przepis przewiduje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego dla rodzina lub opiekuna osoby (aktualnie do ukończenia 18 roku życia, a do 31 grudnia 2023r. tj. do czasu wprowadzenia świadczenia wspierającego, niezależnie od wieku) legitymującej się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Redakcja wskazanego przepisu nie pozwala na przyjęcie, by wymóg określonych wskazań odnosił się nie tylko do orzeczenia o niepełnosprawności, ale i orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności.

To, jakie wskazania winno zawierać orzeczenie o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, reguluje art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (na dzień zaskarżonego orzeczenia tj. Dz. U. 2021.573, obecnie t.j. Dz.U 2024.44). Przepis ten nie obejmuje rozróżnienia, które z tych wskazań dotyczą osób do 16, a które osób powyżej 16 roku życia. W ocenie sądu orzekającego z art. 6b ust. 3 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie wynika jednak, że orzeczenie o niepełnosprawności winno zawierać wszystkie określone w przepisie wskazania. Nie może bowiem umykać z pola widzenia cel umieszczenia w orzeczeniach określonych wskazań. Celem tym jest uzyskanie prawa do warunkowanych wskazaniami ulg i uprawnień. Wydaje się zatem, że orzeczenie winno obejmować wyłącznie te wskazania, które w przypadku danego niepełnosprawnego mogą decydować o ulgach czy uprawnieniach. Wskazanie dotyczące konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji daje określone uprawnienia tylko w przypadku, gdy jest ujęte w orzeczeniu o niepełnosprawności czyli orzeczeniu dotyczącym osoby do 16 roku życia. Chodzi właśnie o prawo do świadczenia pielęgnacyjnego. Sądowi nie jest znana żadna regulacja w różnych aktach prawnych przewidujących uprawnienia niepełnosprawnych, która wiązałaby określone uprawnienie z posiadaniem obejmującego takie wskazanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Sąd ma świadomość, iż w orzecznictwie sądów administracyjnych dotyczącym świadczenia pielęgnacyjnego wyrażany był pogląd o prawie do takiego świadczenia przy legitymowaniu się niepełnosprawnego powyżej 16 roku życia orzeczeniem zespołu orzekającego o niepełnosprawności czy wyrokiem sądu powszechnego o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności ze wskazaniami o konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną zdolnością do samodzielnej egzystencji i o konieczności stałego współdziałania opiekuna

dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji (por. chociażby wyrok WSA w Białymstoku z 8 listopada 2018r., (...) SA/Bk 547/18) Tutejszy sąd nie wie, dlaczego zespoły orzekające o niepełnosprawności czy sąd powszechny takie - jego zdaniem błędne - rozstrzygnięcia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z omawianymi wskazaniem wydały. Brzmienie art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych (niezależnie od jego kolejnych zmian) przeczy jednak prawidłowości stanowiska, by takie rozstrzygnięcia dawały uprawnienia do świadczenia pielęgnacyjnego. Z art. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wynika bowiem (poza orzeczeniami o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy wydanymi na podstawie odrębnych przepisów) istnienie dwóch rodzajów orzeczeń: o zakwalifikowaniu do stopnia niepełnosprawności (jednego z trzech) oraz o niepełnosprawności (wydane przed 16 rokiem życia). Koresponduje to z regulacjami art. 4 i 4a, a także art. 6b ust. 3 ustawy oraz zapisami aktów wykonawczych, w tym zwłaszcza rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (na dzień orzeczenia t.j. Dz.U. 2021.857 ze zm.), a nawet samej jego nazwy. § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia rozróżnia orzekanie o niepełnosprawności (osoby do 16 roku życia) i o stopniu niepełnosprawności (osoby, która ukończyła 16 rok życia), a § 13 ust. 1 i 2 orzeczenie o niepełnosprawności i orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Ze wszystkich tych regulacji wynika, iż orzeczenie o niepełnosprawności to orzeczenie dotyczące osoby do 16 roku życia. Tym samym osoba powyżej 16 roku życia legitymować się może wyłącznie orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, nie może zaś mieć aktualnego orzeczenia o niepełnosprawności. Wskazane pojęcia nie są tożsame. Konsekwentnie zatem, wskazania warunkujące świadczenie pielęgnacyjne znajdujące się w orzeczeniu o niepełnosprawności odnoszą się do osób do 16 roku życia, gdyż wyłącznie te osoby legitymować mogą się orzeczeniem o niepełnosprawności. Za takim przyjęciem przemawiają i regulacje ustawy o świadczeniach rodzinnych, a to przykładowo art. 5 ust. 2, zgodnie z którym w przypadku, gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności zasiłek rodzinny przysługuje od wyższego przeciętnego dochodu na osobę niż ustalony w ust. 1. Gdyby zawarte w ustawie pojęcie „orzeczenie o niepełnosprawności” miało obejmować zarówno orzeczenia osób do 16 roku życia jak i orzeczenia osób powyżej 16 roku życia (rozdzielające stopnie niepełnosprawności), regulacja w takiej formie byłaby niecelowa. Wystarczyłoby bowiem wskazać, iż próg dochodowy określony w przepisie dotyczy sytuacji, gdy członkiem rodziny jest dziecko posiadające orzeczenie o niepełnosprawności. Rozróżnienie orzeczeń o niepełnosprawności i o stopniu niepełnosprawności znajdowało się też w uchylonym już art. 11 ust. 4, a nadal istnieje w art. 15 ust. 1 pkt 1 wymienionej ustawy. W art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy nawet wyraźnie wskazano, iż dodatek z tytułu kształcenia lub rehabilitacji dziecka przysługuje rodzicowi/opiekunowi w przypadku dziecka do 16 roku życia legitymującego się orzeczeniem o niepełnosprawności i dziecka powyżej 16 roku życia do ukończenia 24 roku życia legitymującego się orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności.

Sądowi orzekającemu znany jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2017r. I UK 73/16 o obowiązku orzekania o konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji w przypadku osób powyżej 16 roku życia nadal uczących się. Choć wyrok ten odnosi się do innego niż sporne w tej sprawie wskazania, to wymaga tu odnotowania, bo wskazanie, którego dotyczy, podobnie jak wskazanie sporne, zdaniem sądu orzekającego jest zastrzeżone wyłącznie dla orzeczeń o niepełnosprawności, a nie o stopniu niepełnosprawności. Stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy, nie mającego charakteru wiążącego w innych sprawach, tutejszy sąd nie podziela. Sąd Najwyższy nie wyjaśnił w nim, dlaczego brak rozstrzygnięcia o będącym przedmiotem jego rozważań wskazaniu miałyby ograniczać uprawnienia niepełnosprawnych powyżej 16 roku życia, skoro ustawodawca nie wiąże w przypadku tej grupy wiekowej określonych uprawnień z takim wskazaniem (co było wyżej omówione w odniesieniu do art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych). Nadto Sąd Najwyższy nie tylko pominął wyodrębnienie przez ustawodawcę dwóch wiekowych grup z odrębnymi regulacjami warunkującymi orzekanie o niepełnosprawności/stopniu niepełnosprawności i odmiennymi przesłankami zaliczania do grona niepełnosprawnych (choć faktycznie z definicją dziecka jako osoby do 16 roku życia jedynie w aktach wykonawczych w postaci rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności i rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia /Dz. U 02.17.162 ze zm/) czy unormowanie art. 3 pkt 9 ustawy o świadczeniach rodzinnych (w którym wskazano, że gdy w ustawie mowa o niepełnosprawnym dziecku

oznacza to legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności dziecko do ukończenia 16 roku życia), ale i rys historyczny. Art. 6b został wprowadzony do ustawy o rehabilitacji osób niepełnosprawnych 1 stycznia 2002r. ustawą z dnia 17 grudnia 2001r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2001.154.1792), zwanej dalej ustawą zmieniającą. W uzasadnieniu projektu tej ustawy (druk sejmowy nr 66) wskazano, że nowelizacja przepisów jest związana z wykreśleniem w ustawie o zasiłkach rodzinnych pielęgnacyjnych i wychowawczych przepisu uzależniającego świadczenia od orzeczeń lekarzy z zakładów opieki zdrowotnej i zastąpieniem tych orzeczeń orzeczeniami o niepełnosprawności. Jak wskazali projektodawcy: „W art. 4a ustawy wprowadza się orzekanie niepełnosprawności osób, które nie ukończyły 16 roku życia, mających naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną z powodu wady wrodzonej, choroby lub uszkodzenia organizmu co najmniej na 12 miesięcy. Wprowadzenie do ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej orzecznictwa dotyczącego dzieci (podkr. sąd) wymaga wykreślenia z art. 1 przepisu, iż określanie stopni niepełnosprawności dzieci (jak wyżej) odbywa się na podstawie odrębnych przepisów.” Wskazany w uzasadnieniu projektu art. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w brzmieniu do zmiany nie posługiwał się pojęciem „dziecko”, a pojęciem „osoby, która nie ukończyła 16 roku życia”. Uzasadnienie projektu ustawy zmieniającej prowadzi do wniosku, że dla ustawodawcy pojęcia te na potrzeby orzekania o niepełnosprawności były tożsame. W tamtym okresie nie obowiązywała jeszcze ustawa o świadczeniach rodzinnych, a obowiązywała ustawa z dnia 1 grudnia 1994r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych (t.j. 1998.102.651 z późn.zm) przewidująca w art. 14 ust. 3 prawo do zasiłku pielęgnacyjnego. Przepis ten ulegał na przestrzeni czasu modyfikacjom. Do końca 2001r. przewidywał on prawo do zasiłku pielęgnacyjnego dla dziecka w wieku do 16 lat w przypadku stwierdzenia przez publiczny zakład opieki zdrowotnej, że ze względu na stan zdrowia wymaga ono ze strony innej osoby stałej opieki polegającej na pielęgnacji lub na systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym lub rehabilitacyjnym i dla osoby w wieku powyżej 16 lat, jeżeli jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym, a niepełnosprawność ta powstała w wieku uprawniającym do zasiłku rodzinnego albo jeśli jest niepełnosprawna w stopniu znacznym. Od 1 stycznia 2003r. zgodnie z przepisem zasiłek pielęgnacyjny przysługiwał dziecku w wieku do lat 16 w przypadku uznania je za niepełnosprawne i osobie powyżej 16 roku życia, jeżeli jest niepełnosprawna w stopniu znacznym, jak również w przypadku gdy jest niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym, jeżeli niepełnosprawność powstała w wieku uprawniającym do zasiłku rodzinnego na dziecko. Regulacja ta w obu brzmieniach potwierdza, że pojęciem dziecka ustawodawca na potrzeby niepełnosprawności obejmuje osoby do 16 roku życia.

Wszystko powyższe przemawia za uznaniem, iż brak podstaw do ujmowania w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności wskazania o konieczności współdziałania opiekuna dziecka w procesie leczenia i rehabilitacji i edukacji i spornego w tej sprawie wskazania co do konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Nawet jednak uznanie, że wskazanie zawarte w punkcie 7 orzeczenia (...) powinno znaleźć się także w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności (czyli orzeczeniu dotyczącym osoby powyżej 16 roku życia) nie pozwalałoby, co już było sygnalizowane, na jego przyjęcie w przypadku innego niż znaczny stopnia niepełnosprawności. Ani bowiem lekki ani umiarkowany stopień niepełnosprawności nie są definiowane (inaczej aniżeli stopień znaczny) odniesieniem do zakresu samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Zgodnie z art. 4 ust. 4 ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez

pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Choć w spornym wskazaniu mowa nie o niezdolności do samodzielnej egzystencji, a o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnej egzystencji, to trudno uznać, że pojęcia te odnoszą się do na tyle różnych zakresów samodzielności, że te warunkować mogą inne stopnie niepełnosprawności.

Z opinii biegłego psychiatry B. B. wydanej na potrzeby niniejszej sprawy wynika, że wnoszący odwołanie jest niepełnosprawny w stopniu umiarkowanym i nie wymaga stałej ani długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Choć w uzupełnieniu opinii pojawił się jednostkowo inny zapis w kwestii zdolności do samodzielnego funkcjonowania (k. 84 wiersze 6 – 13), to trudno w świetle opinii głównej i dalszych wniosków opinii uzupełniającej uznać go za pozwalający na zakwalifikowanie odwołującego się do znacznego stopnia niepełnosprawności (o co zresztą ten nie wnosił). Odsobnienie zapisu świadczy raczej o posługiwaniu się przez biegłego szablonem opinii i nieusunięciu z niego wskazanego fragmentu. Z opinii głównej wynika, iż małoletni wymaga przede wszystkim działań wychowawczych, terapeutycznych, a w codziennym funkcjonowaniu wsparcia polegającego go na motywowaniu do określonych czynności samoobsługowych, które potrafi wykonać samodzielnie (jest to zresztą zbieżne z opisem funkcjonowania małoletniego przez jego matkę w odwołaniu od orzeczenia (...)). W dokumentacji medycznej czy orzeczeniach o potrzebie kształcenia specjalnego nie ma informacji o niesamodzielnosci małoletniego ani o takim poziomie zaburzeń mowy, który utrudniałby mu istotnie komunikację z innymi osobami. Nie wynikają one także z opisu badania biegłego. Analiza wszystkich tych dowodów nakazywała podzielić wniosek o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności odwołującego, a w konsekwencji o braku podstaw do przyjęcia wskazania z punktu 7. Zakres samodzielności odwołującego się w samoobsłudze, poruszaniu i komunikowaniu nie pozwala na ustalenie, iż ograniczenia w samodzielnej egzystencji mają charakter znaczny.

Mając na uwadze wszystko powyższe na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. sąd oddalił odwołanie w części dotyczącej wskazania z punktu 7 orzeczenia o niepełnosprawności jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)